

'Roeleven noteert treffende observaties over de mensen onderweg en richt onderwijl een monumentje op voor zijn overleden vader [...] De drang die je erachter voelt is authentiek.' – *Het Parool*

'Een roadmovie op twee wielen.' – *Leeuwarder Courant*

'Prachtig boek [...] zijn pelgrimstocht is zoveel meer geworden dan alleen een fietstocht. Het is bovenal een romantische vertelling over het leven voor de dood. Rauw en melancholiek ineen.' – *De Pers*

'Fantastisch boek [...] Iedereen moet *De nieuwe fiets* lezen, ook al geeft ie niks om fietsen, ook al heeft ie de ballen verstand van sport [...] een must voor wie van het leven houdt.' – *Sp!ts*

'Vol scherpe observaties en melancholische overpeinzingen [...] een heel menselijk en mooi boek. Het meeleven met de avonturen van de eenzame fietser werkt erg aanstekelijk.' – *Nusport.nl*

'Belangrijkste bestanddeel zijn de treffende observaties, de authenticiteit, de melancholie. ****' *de Volkskrant*

'Dit is onvervalste fanmail, dus niets om bij te fronsen. Ik heb namelijk net Roelevens boek uit en ik wilde laten weten dat ik ervan heb genoten. Misschien deels omdat we uit hetzelfde bouwjaar zijn en deels omdat we een passie voor sport in het algemeen en fietsen in het bijzonder delen. Maar ook omdat het boek gewoon goed is geschreven, in een heldere stijl, met speelse perspectieven en met net genoeg milde zelfspot om niet als "senti-

mentalista" over het randje te gaan. Geen valse preten- ties en toch universele prikjes die het boek literaire waarde geven. En daarmee heel wat fijner dan veel wat nu door zichzelf bepaald niet onderschattende Neder- landse auteurs op het toetsenbord wordt losgelaten. Ook niets van de overdreven en valse sentimentaliteit die meestal opkomt op schrijvers die over sport schrijven. Daarmee laat Dirk Jan Roeleven zien een ware en onver- valste, niet door modieuze tendensen geplaagde sport- liefhebber te zijn. Nogmaals, wij hebben te veel gemeen – ook weer met muziek – om met voldoende afstand naar het boek te kijken, dus misschien overdrijf ik. Maar dan toch slechts heel licht.' – Frans Timmermans, staatsse- cretaris van Europese Zaken

Inhoud

Proloog	9
1. Bergamo – Dronero	15
2. Dronero	25
3. Dronero – Colle di Sampeyre – Dronero, 90 km	36
4. Dronero	44
5. Dronero – Lusernetta, 77 km	63
6. Lusernetta – Víu, 87 km	78
7. Víu – Settimo Vittone, 91 km	89
8. Settimo Vittone – Aosta, 88 km	101
9. Aosta – Martigny, 67 km	113
10. Martigny – Thann, 68 km	143
11. Thann – Münster, 25 km	163
12. Münster – Esch-sur-Alzette, 130 km	178
13. Esch-sur-Alzette – Stavelot, 71 km	194
14. Stavelot – Amsterdam, 117 km	208
Epiloog	222

Proloog

Vijf mannen uit de Lage Landen fietsen aan de voet van de Italiaanse Alpen tegen een berg op. Het is hoogzomer 1994. Na een korte adempauze op de top laten ze zich naar beneden rollen en beklimmen daarna een volgende berg. Van dorp naar dorp trekken ze onder de snikhete zon. Een zesdaagse ronde van ruim 100 kilometer per dag volgens een tevoren zorgvuldig uitgezette route in Piemonte, het noordwesten van Italië, hemelsbreed zo'n 100 kilometer boven de Ligurische bloemenriviera.

De vijf zijn wielervrienden sinds ze midden jaren tachtig besloten per fiets de Pyreneeën over te trekken. Bindend element: liefde voor popmuziek, sport, literatuur en de fiets.

Ze koesteren bijnamen als *de Wesp*, *Oude Van Dijk* (geschatte leeftijd: 184), *drs. C.*, *'t Fransmannetje*, *v/h Dikke Fred* en *de Vlo* (alias *De Messias van het Mergelland*).

Reuzen als Tourmalet, Aubisque, Galibier, Stelvio, Gavia, Izoard, Madeleine, Alpe d'Huez en natuurlijk de onvermijdelijke Mont Ventoux hebben ze bedwongen. Nooit snel, altijd slingerend, steevast hijgend, vaak zingend en soms vloekend.

Hoe kien ook op de onsjes bagage, telkens heb ik tijdens die tochten een klein notitieboekje bij me en een pen. Daarin noteer ik datum, gereden afstand, gemiddelde snelheid, vertrek- en aankomstplaatsen, de quote van de dag, opmerkelijke gebeurtenissen of juist volstrekt onbelangrijke zaken die ik waardig vind om op te slaan. 'Boekhouder van het eigen leven,' zoals H.J.A. Hofland het ooit verwoordde.

Ik lees dat het in 1994 de eerste keer is dat we fietsenderwijs Italië bezoeken en dat we op zaterdag 30 juli met een gehuurd bestelbusje naar hotel Stazione in Susa zijn vertrokken. Hier laten we overbodige bagage achter, fietsen weg en komen een week later terug.

In mijn fotoalbum *Cyclisme '94* zie ik bekende gezichten naast de felgele DAF 400. Zo te zien dorstig en moe van de lange reis Maastricht – Susa in een veel te krap voertuig stampvol fietsen. Ik sta als drieëndertigjarige 'wild one' uitbundig schreeuwend op een nachtfoto met een versleten groene koffer in mijn armen. Kaki bermudabroek, zwart T-shirt, sigaret in de mond. Ernaast het overige gezelschap, ook in uitgelaten stemming.

De route van dat jaar is indrukwekkend. Meteen op zondag van start met een col van 2176 meter. Slapen in Pinerolo. Daarna beetje glooiend langs de voet van de Piemonteese Alpen peddelen. Op dag 3 Frankrijk in via de Col de la Lombarde (2350 m). Daarna staan nog de Col d'Izoard (2360 m) en de Colle dell'Assietta (2472 m) op het programma.

Maar daar gaat het hier niet om.

In het fotoboek steken drie fris gewassen en in lange broek gestoken jonge heren een plein over voor *Albergo Nuovo Gallo*, herberg De Nieuwe Haan. In de verte, bo-

ven het naambord, hangt aan de luiken een druipend wielervasje. Dronero.

Op dag 2 (maandag 1 augustus 1994) eindigt onze tocht in dit kleine stadje, gelegen aan het begin van de doodlopende vallei waarin de *Torrente Maira* stroomt.

Tussen Pinerolo en Dronero heeft het leren riempje van mijn linker toeclip het begeven, wat op vlakke wegen geen ramp is, maar in het hooggebergte heel vervelend. Dus op zoek naar een nieuw riempje, ongetwijfeld te vinden in Dronero, de middelgrote finishplaats van dag 2.

We zitten op het centrale plein in de middagzon. De fietsen leunen tegen een muurtje. Met Oude Van Dijk ga ik vervolgens op zoek naar een vers riempje voor de toeclip. In heel Dronero blijkt slechts in een zijstraatje van de Via Giolitti een stokoude fietsenmaker annex smid te vinden. Zijn werkplaats is een verduisterde pijpenla. Vrijwel tandenloos grijnst hij dat hij geen riempjes heeft voor een racefiets. Wie wel? Geen idee.

Inmiddels hebben onze fietsen op het plein de aandacht getrokken van een behulpzame passant. De loodgieter, zelf wielrenner, zo blijkt later. Hij weet een dorpje verder een man die ons zeker kan helpen. In vijf minuten brengt hij ons met zijn Fiat Panda naar het gehucht Villar San Costanzo, waar de regionale wielerved Gian Paolo Cucchietti woont. We stappen uit en zien nergens een wielervedwinkel.

Naast het gemeentehuis opent onze redder in spe een onooglijke toegangsdeur van ijzeren golfplaten. We vertrouwen het maar half. We ontwijken een stel loslopende kippen, stappen over de slapende hond en komen terecht op een binnenplaats, grenzend aan een goed onderhouden moestuin. Rechts een provisorisch afdakje waaronder fra-

mes en wielen van gedemonteerde racefietsen. Links een raam met daarachter het neonlicht van een werkplaats.

Bij het betreden worden we verblind door de aanblik van glimmende, geschoren rennersbenen op stralende fietsen van het huismerk Cucchietti. De jeugdploeg van *Bici Cucchietti* warmt zich op. We staan perplex. Geven de eigenaar een hand en kijken beduusd rond. Aan de muur vergeelde interviews en oude foto's van de *campionissimo* met Felice Gimondi, Eddy Merckx en Jan Janssen. Tientallen bekers en vaantjes. De geur van kettingsmeer. Het wielervalhalla. Verstopt in een gat, achter een metalen deur.

De loodgieter legt de reden van ons bezoek uit. Gian Paolo Cucchietti geeft ons twee leren riempjes (één reserve). We mogen niet betalen. Ik protesteer, maar hij is onverbiddelijk. Ik dank hem omstandig voor zijn hulp en wil eigenlijk niets liever dan hier nog een uur blijven zitten op een krukje om te voelen hoe het hart van de Italiaanse wielersport klopt. De intieme sfeer van jonge en oude mannen met dezelfde passie. Blijven prutsen aan een fiets tot hij helemaal naar de zin is. Maar we moeten weg, de loodgieter heeft nog meer te doen vandaag.

Waarom ik het deed weet ik nog steeds niet, maar bij het afscheid bezweer ik mijzelf en *il signore* Cucchietti plechtig: 'Meneer Cucchietti, als ik ooit een nieuwe fiets koop, dan doe ik dat hier...!' Na een korte denkpauze: '... en dan fiets ik 'm naar huis, naar Nederland.'

Ik weet op dat moment zeker dat het geen loze woorden zijn.

Eenmaal weer terug bij de fietsvrienden in Dronero, drinken we in de avondzon 'bicicletta' (campari met wit-

te wijn en ijsblokjes) en prosecco bij schaaltes noten en olijven. Een verlaten plein, een halfvol terras, een paar oude mannen op een bankje, het verwaaide geluid van RAI Uno uit een keukenraam, in de verte scheurt een ratelende Vespa over de Romeinse brug.

Twee lederen riempjes liggen op tafel. Ik voel me heel apart. Het lijkt op geluk. Geen twee seconden, maar urenlang.

Vijf vrienden en een gerepareerde fiets. Meer heeft een mens niet nodig.

Hoofdstuk 1

Bergamo – Dronero

Waarin geen meter wordt gefietst, de liefde wordt beleden en de zenuwen toeslaan bij de nadering van eindpunt Dronero.

Aan boord van de rijdende Intercity 606 Valentino, 9 mei, 's middags

Een sms gaat uit. *'Milano. Met water en panini aan boord vd trein naar Turijn.*

*In de verte besneeuwde Alpentoppen. Lees: '... de liefde kent haar eigen diepte pas op het uur der scheiding...'
La vita è bella. Ti amo.'*

Tegenover mij zit een charmante man met bruine ogen en donker haar. Keurig in Italiaanse snit. Jaar of vijfenveertig. Bruinleren instappers. Moderne bril. *Gazzetta dello Sport* naast zich. Hij monstert mij.

Wat hij ziet is een leeftijdgenoot, licht ongeschoren, glimmende ogen, gekrulde mondhoeken, zwart rugzakje, rode fietshelm. Omringd door Italiaanse Michelinkaart 428, uitgeprint routeschema, Moleskine-dagboek. In de weer met een flink verouderde Nokia.